

Populārais homeopāts Igors Kudrjavcevs par Visumu un astrālajiem bomžiem.

“Darbam ir četri līmeņi: zināšanas, prasmes, iemaņas un – augstākais līmenis – profesionālā darbība,” ar sev raksturīgo smaidu saka ārsts homeopāts, cigun un taidzi treneris Igors Kudrjavcevs, kurš jau ilgus gadus dod cilvēkiem iespēju apgūt lielo dzīves mācību ar prieku caur harmoniju. “Vienmēr esmu teicis – nemeklējiet ciešanas tīšām. Ja tās nav Dieva sūtītas, nevajag speciāli tās piesaistīt. Ja nu tās nākušas, tad pārdzīvojiet auglīgi. Ciešanas kā mācība darbojas ļoti labi.”

Kas tad tā ir – dzīve? Parādiet man to!

– Ko nozīmē veidot personisko kosmosu?

– Personiskais kosmos ir visiem. Citiem vārdiem, tā ir vide, kas ir ap tevi. Tā nav fiziski taustāma, tas ir starojums, kas nāk no ķermeņa un ko dēvējam par auru, savukārt ķīnieši to sauc ar veici – aizsardzības enerģiju. Ja to pareizi stiprina, tā tiešām pilda aizsardzības funkciju. Tā kā šī enerģija satur informāciju par cilvēku, tad, tāpat kā lidmašīna debesīs sūta signālus par lidojuma trajektoriju, tā cilvēks sūta signālus ārpasaulei – te es esmu! Gan tāpēc, lai viņu atpazītu viņam līdzīgie, gan, lai tiktu piesaistītas līdzīgas enerģijas vibrācijas, norises, notikumi.

Dzīvajā pasaulē, kā zināms, pievelkas pluss pie plusa, nevis kā fiziskajā – pluss pie mīnusa. Ja cilvēks māk apzināti strādāt ar savu iekšējo enerģiju, viņš ne tikai stiprina, bet arī strukturē enerģiju, kas ir ārpus viņa.

– Kā?

– Ir virkne vingrinājumu, piemēram, apzināta elpošana, kuras laikā ieelpojam enerģiju no debesīm, zemes, dabas un izelpojam nevajadzīgo caur ķermeņa aktīvajiem punktiem – tie ir pieci –, lai tādā veidā atfīrītu, iezīmētu un pēc tam ievērotu savu teritoriju jeb personisko kosmosu. Līdz ar to mums pieder, kā to mēdz dēvēt, Visuma sektors. Kas domāts tieši mums.

– Skan skaisti – Visuma sektors.

– Visuma sektors. Un dvēsele pirms iemiestošanās saņem šai dzīvei tā saucamo debesu gribu – uzdevumu vai rekomendāciju paketi, ko mēs saucam par talantiem.

– Talantiem? Ir cilvēki, kas uzskata, ka viņiem nav talantu.

– Visiem ir. Dvēsele izvēlas, kad un kur, kādā ģimenē tā piedzims, lai iegūtu kārtējo pieredzi šajā inkarnācijā. Saskaņā ar to Debesu griba palīdz cilvēkam izpildīt dvēseles vajadzību, nodrošinot viņam nepieciešamo – talantus, proti, to, ko tu spēj darīt labāk nekā citi, no kā gūsti prieku, gandarījumu.

– Bet kā tas nākas, ka nereti tieši talantīgie, radošie ir nelaimīgi, dzīvē apmaldījušies cilvēki? Ir virkne piemēru, kad cilvēks tiek novērtēts tikai pēc nāves, bet dzīve viņam ir bijusi ciešanu ieleja.

– Tāpēc, ka nav bijis vajadzīgo īpašību.

– Kāpēc paketē netika ieliktas arī tās?

– Tāpēc, ka cilvēkam jātrenē intuīcija. Iekšējā zināšana. Iespējams, arī tādas īpašības, kas nosaka, vai šis cilvēks būs laimīgs vai nelaimīgs. Kā mēdz teikt, disciplīna ir svarīgāka par motivāciju. Var būt talantīgs cilvēks, kas realizē savus talantus, bet viņa dzīvesveids ir tik izlaidīgs, ka panākumi izplēn negatīvo apstākļu priekšā. Jo jebkuri nelabvēlīgi apstākļi ir trenāžieri, kas parāda, cik stiprs tu esi un kā tu tiks ar to galā.

Pasaule ir mainīga, tāpēc uzdevums ir intuitīvi izvēlēties pareizo taktiku. Ir Mocarts, bet ir arī Bahs, kura darbus atzina tikai pēc simts gadiem, pēc Baha nāves, tomēr dzīves laikā viņš bija slavens ēģelnieks un klavesinists, viņam bija desmit bērnu... Abiem bija sarežģīti dzīves ceļi, bet abi, kā zināms, savu realizāciju veica atšķirīgi.

– Tātad talanti ir tikai rīki? Kā tos izmantosi un vai izmantosi, to izšķir īpašības, kas beigu galā veido to pieredzi, pēc kuras nākusi dvēsele. Ja tā, kāpēc cilvēks nedara to, kas, kā viņš zina, viņam darāms?

– Iemesli ir vairāki. Piemēram, vecāku griba. Vecāki uzstāj, ka meitai jāmacās ķīmija, jo tēvs ir slavens ķīmiķis, meita pat iestājas Ķīmijas fakultātē, bet pēc gada maina augstskolu, iet pret tēva gribu un kļūst par pasaulē zināmu mūziķi, zaudējot saikni ar tēvu, kas nespēj meitai piedot. Tā tas bija ar dziedātāju Jeļenu Obrazcovu. Bieži ir vajadzīga drosme, lai darītu to, ko cilvēks patiesi vēlas. Ja tās nav, tad ir alkohols, vēl kādi citi bēgšanas veidi no sevis, asaras un dzīves vainošana – lūk, tāda ir dzīve, tā saliek visu pa saviem plauktiņiem. It kā dzīve būtu dzīva būtne, neizmērāms spēks, kas var ar cilvēku darīt, ko iedomājas. Pārfrāzējot Bulgakova romānā Suņa sirds profesoru Preobraženski, jājautā: kas tad tā ir – dzīve? Vecene ar štoku? Parādiet man viņu!

– Kā jūs definēsiet, kas ir dzīve?

– Nezinu. Dzīvību – jā, varu definēt. Ķīniešu mācība pauž – dzīve ir tas, ko to dari un kas veidojas ap tevi, pateicoties tavai rīcībai. Kā rezultātā veidojas karma. Bet dzīve... Dzīves nav! Ir notikumu kopums, ir attiecības, par ko mēs sakām – tā ir mana (vai mūsu) dzīve. Un dzied – dzīve ir rūgta, bet alus ir salds... Manuprāt, tas ir abstrakts jēdziens, kuru cilvēki izmanto, kad nevēlas strādāt ar sevi.

Vienkāršs jautājums – ko tu gribi?

– Augstos zinātnes koridoros diskutē, ka jautājums par cilvēka gribu esot strīdīgs. Runā, ka griba ir ierobežota, daudz kas ir predisponēts, lejupielādēts kā programma, ko saucam par likteni. Jūsaprāt, kas ir cilvēka griba? Ja ir...

– Ir. Tā ir cilvēka spēja formulēt mērķi un to realizēt. Tā ir griba. Ja nespēj pa taisnu ceļu, meklē apvedceļus, bet es gribu un panāksu to, ko gribu.

– Bet gadījumā ar slaveno mūziķi bija tēva griba. Un cik nav cilvēku, kuru mērķi ir aizēnoti ar eksistencialām, emocionāli vitalām vajadzībām, piemēram, vajadzību būt milētam. Viņš īsteno vecāku mērķus, jo viņa vajadzība pēc vecāku mīlestības ir lielāka. Vai – vajadzība izrauties no nabadzības, kas vajājusi visu bērniību, jaunību. Vai kaut kas cits, kas nosaka izvēli. Kā izšķirt, kuri ir mūsu mērķi, kuri – ārpusaules uzspiesti?

– Ja mums būtu iespēja Debesu gribu precīzi izlasīt kādā instrukcijā, būtu brīnīšķīgi. Bet tā nav. Jo Debesu pakete nav noteikumi, tās ir rekomendācijas, kā īstenot dvēseles nodomus. Turklāt mērķi var būt vairāki, un tie var būt saistīti – bērns īsteno vecāku mērķus, saglabā mīlestību un vēlāk realizē nākamo mērķi, kas, iespējams, ir galvenais dzīves mērķis. Biežāk gan ir otrādi. Tā ir egoistiska vecāku vēlme realizēt savas ambīcijas caur bērnu, un tas ievēd strupceļā. Laiks zaudēts, cilvēks jūtas nelaimīgs. Tāpēc atbilde atkal būs – intuīcija. Ja šaubas un neapmierinātība aug augumā, kas nereti izraisa neirozes vai citas psiholoģiskas vai pat psihiskas slimības, tad kādu dienu, ja cilvēks attopas, viņš sāk mainīt savu dzīvi.

– Jāgaida, kad dzīve būs rūgta un alus salds? Agrāk to konstatēt nevar?

– Kā saka mūsdienu bioķīmija, jau sākot ceļu uz savu mērķi, asinīs sāk izstrādāties sasniegumu hormons dopamīns, kas palīdz kontrolēt gandarījuma, apbalvojuma un baudas centrus. Jau pašā sākumā! Ir situācijas, kad pēc mērķa sasniegšanas ir vilšanās vai tukšuma izjūta, un varētu domāt, ka tas nav bijis īstais mērķis, bet

varbūt cilvēks ir noguris. Viņš ir sasniedzis kaut ko, teiksim, uzcēlis māju, un tagad spēki ir beigušies. Mūsdienās bieži runā par izdegšanas sindromu. Kāpēc tas ir aktuāli? Tāpēc, ka cilvēki nemāk atpūsties, atgūt spēkus. Viņi turpina. Bet nav jau, ar ko. Vajag vienkārši atpūsties, turklāt ar vienkāršām ķermeniskām tehnikām. Sanatorija, labs kūrorts, mēnesis atvaļinājuma, masāžas, pieskārieni, labs sekss – viss, kas vairo hormonu oksitocīnu. Pēc tam arī varēs spriest, vajadzēja vai nevajadzēja, varbūt nav ne vainas tai mājai. Cita lieta, ja māja celta, taupot katru kapeiku, atsakot sev visu, strādājot pāri spēkiem. Lūk, tad tas jautājums var rasties – kā vārdā? Nu, ir tā māja, bet ko tālāk? Prieka nav, spēka nav, laiks pagājis. Tad izdomā, ka māja tika celta bērniem – te būs, ņemiet –, lai gan patiesībā cilvēks glābjas, nodrošinot savas vecumdienas. Un bērni to jūt. Un dažreiz saka – mums to nevajag. Mums tā nevajag.

– Ko lai saka... Ķēpiņa ņemšanās, līdz tiek pie Debesu gribas rekomendācijām. Ko darīt? Meklēt astrologus?

– Var astrologus, var iet pie psihologiem – tagad ir modernas, efektīvas psiholoģiskas metodes. Ir semināri, kas palīdz tuvināties iekšējai pasaulei, būtībai. Tomēr cilvēki bieži nevar atrast, nevar atbildēt uz šo jautājumu – ko es gribu? Manā praksē ir daudz gadījumu, kuru pamatā ir šis it kā vienkāršais jautājums. Nesen bija paciente, kurai tā arī pajautāju – ko tu īsti gribi? Viņa teica – godīgi sakot, neko. Es gribu no rīta pamosties, skatīties uz jūru caur logu, man pie jūras ir māja, iedzert kādu labu kokteili, tad atkal pagulēt vai palasīt kādu grāmatu... Tas ir arī viss, ko gribu. Nu, labi, es teicu, bet tad ir jāatrod līdzekļi tam, kā to realizēt. Tāpēc, ja nav iespējas definēt mērķi, jāmeklē tas, kas patīk, sanāk, kas sniedz gandarījumu. Varbūt, atrodot savus talantus, atradīsi arī savu mērķi.

– Iespējams. Tomēr ir gadījumi, kad cilvēks dara to, kas viņam patīk. Teiksim, raksta. Raksta un raksta, viņu jau dēvē par grafomānu, bet jēgas nekādas. Ne atzinības, ne naudas. Un cilvēks sašļūk un brauc uz ārzemēm lasīt sēnes. Dvēseles dziesma tiek aprauta ar sociuma ignoranci.

– Žans Klods van Damme, atbraucis uz Holivudu ar mērķi to iekarot, ja pareizi atceros, deviņus gadus staigāja pa kinostudijām, piedāvājot savu kandidatūru. Pa šo laiku viņš strādāja par taksistu. Līdz pienāca reize, kad viņu paņēma. Un viņam sanāca. Viņš ar uzviņu kompensēja šos deviņus gadus. Jūs minējāt grāmatu rakstīšanu. Zinu cilvēku, kurš uzrakstīja grāmatu. Pats uzskatīja – labu. Iedeva lasīt vienam, otram, trešajam redaktoram, un viņam saka – labāk ne. Labāk neraksti. Cilvēks ieteikumu uzklaušīja, sāka darīt kaut ko citu un, pilnveidojot sevi, attīstoties kļuva par savas nozares autoritāti, atzītu speciālistu. Un kas notiek pēc tam... Viņu uzmeklēja lielas izdevniecības pārstāvis ar lūgumu uzrakstīt grāmatu, garantējot tās izdošanu lielā tirāžā.

"Dzīves nav! Ir notikumu kopums, ir attiecības, par ko mēs sakām - tā ir mana dzīve. Manuprāt, tas ir abstrakts jēdziens, kuru cilvēki izmanto, kad nevēlas strādāt ar sevi".

Iemācies svešvalodu

– Kad cilvēks ir saskaņā ar sevi, kad viņa iekšējais kosmos ir harmonijā, kad mērķis ir Debesu griba, nevis ego apliecinājums, viss notiek pats no sevis. Mērķis pats uzmeklē cilvēku. Vai tā?

– Mēs esam radīti tā, lai maksimāli labi saprastos ar šo pasauli. Tai pasaulei mēs varam būt, varam nebūt, teorētiski tā bez katra no mums var lieliski iztikt. Saka – ai, bez viņa nekādi, ja nebūs viņa, viss būs pagalam. Muļķības! Paies mēneši, paies gadi, un viss aizmirsīsies, būs kāds cits.

– Mūsu būšana šeit ir tikai katra paša interesēs?

– Tieši tā.

– Un tomēr esam arī šīs pasaules radītāji. Atveram acis – pasaule ir. Aizveram – pasaules nav.

– Jā. Savā ziņā mēs esam pasaules radītāji.

– Un dažreiz ir tā – atveram acis un redzam pasauli neglītu. Redzam netaisnību, melus, vardarbību. Bet dažreiz redzam to skaistu. Redzam mīlestību, mākslu, dabas daili. Kā panākt, lai šī plūsma būtu līdzsvarojīga, padarītu attiecības ar ārpusauli abpusēji patīkamas?

– Tāda iespēja ir. Tā jau ir laba ziņa, vai ne? Un jāsāk ar testēšanu – vai man ir labi? Vai man patīk tas, ko daru? Vai tas nes labumu cilvēkiem, ar kuriem esmu? Vai viņiem ir labi kopā ar mani? Vai man patīk būt kopā ar viņiem? Tie visi ir vienkārši jautājumi. Jā, tie nereti paredz konfliktsituācijas. Un te ir jautājums par prioritātēm. Daudziem tas vērtību saraksts ir garš, bet runa ir pat metavērtību. Galveno vērtību. Piekrītu uzskatam, ka vislielākais un labākais melis cilvēkam ir cilvēks pats sev. Kad melojam sev. Sieviete saka – es mīlu šo cilvēku. Bet īstenībā viņa vēlas apprecēties, jo grib tikt pie bagāta vīra vai tikt ārā no mājām, vai aizmukt no vientulības. Īstenībā viņai vienalga, ar ko precēties, kaut vai ar spilvenu, galvenais – realizēt savu mērķi. Pat ja viss ķermenis brēc: “Nē!” – ir kaut kas stiprāks, kas saka: “Vajag!” Bet ilgi tā neizvilksi.

– Ķermeņa sajūtas ir visprecīzākā atbilde.

– Ķermenis kā instruments. Problēma sākas brīdī, kad cilvēks sajūt, tieši sajūt, ka starp esošo un vēlamo ir atšķirība. Turklāt nevis tad, kad sabiedrība norāda – tev ir problēma, bet tad, kad cilvēks to jūt. Ir tāds joks. Psihoterapeits jautā pacientam: “Jūs ciešat no erotiskiem sapņiem?” Pacients brīnās: “Kāpēc ciešu?” Viņš necieš! Sabiedrība uzskata – ja cilvēks redz vīzijas, halucinācijas, viņš ir traks. Bet cilvēks, atrodot pareizo izpausmes veidu, var sarakstīt nākamo "Hariju Poteru un kļūt par miljonāru.

– Tātad veids, kā manam iekšējām kosmosam būt saskaņā ar ārējo kosmosu, proti, pasauli, sabiedrību, ir...

– ...iemācīties svešvalodu.

–?!

– Ja vēlaties, lai ķīniešiem jūs saprot, ja viņš nezina ne latviešu valodu, ne angļu, jums jāmacās ķīniešu valoda. Tas pats ar sabiedrību. Ja vēlaties adekvātas attiecības, jums jābūt adekvātam šajā sabiedrībā. Piemēram, mans paziņa, kurš tagad dzīvo ārzemēs, padomju laikā pasniedza taidzi, kas, kā zināms, ir sena ķīniešu veselības mācība un arī kaujas māksla, lai nebūtu problēmu, konfliktu ar sabiedrību, paziņoja – tās ir ķīniešu tautas dejas. Un viss! Un brīnišķīgi vadīja savas nodarbības daudzus gadus!

– Pastāvēs, kas pārmainīsies. Unikālais adaptācijas mehānisms, kas ir evolūcijas virzītājs. Jebkurā mērogā.

– Jā. Tā ir sadarbība. Mēs nemitīgi sadarbojamies, pielāgojam savu kosmosu lielajam kosmosam, jo, kā uzskata ķīniešu filozofi, tu nevari nedzīvot saskaņā ar dao jeb, citiem vārdiem, Dieva likumiem. Tāpēc mums jāpakļaujas un jāizvēlas ceļš, kas visharmoniskāk tavam kosmosam veiks šo sadarbību, un, jo vairāk sevi pazīstam, jo elastīgāki esam, jo vieglāk noritēs šis process. Tas ir tāpat kā ģimenē – mēs dzīvojam un nemitīgi pieslīpējamies viens otram. Ja tas nenotiek, ir grūti. Visums ir viens vesels. Ne par velti tiek teikts – svētīgi ir miera nesēji, ko citi sauks par Dieva dēliem.

Intuīcija, zināšanas, pieredze

– Kā atšķirt veselīgu tolerantumu no neveselīgas laipošanas, manipulācijas? Ir daudz skaistu vārdu, ieteikumu, tomēr zinām arī teicienu par labajiem nodomiem, kas ved uz elli.

– Intuīcija, zināšanas, pieredze. Tāda būs atbilde. Intuīciju var dēvēt par izteiktu sensitivitāti, pat gaisredzību, gaiszināšanu. Tas ir saistīts ar tā saukto trešo aci, bet to nevar brutāli raut vaļā. Ja kāds piedāvā, sauc uz tāda veida semināriem, mūciet no tiem pa gabalu! Var sajukt prātā. Visam jānotiek pakāpeniski – attīstām ķermeni, sajūtam saikni ar zemi, atjaunojam saikni ar dabu, viss ir brīnišķīgi. Nākamais līmenis ir

dvēseles sfēra, tas ir darbs ar emocijām – atpazīstam tās, kontrolējam, regulējam, mācāmies atšķirt emocionālās nianšes, to patieso vēstījumu. Emocionāli nobriedušu cilvēku nevar paņemt ar vārdiem Nāc te! Dari to! Tas ir pareizi! Un tikai tagad nāk augstākais līmenis – domas, apziņa, arī savā ziņā telepātija, kad cilvēks spēj vadīt domu plūsmu, uztvert cita raidīto informāciju. Tāpat kā Visums ir vienots, tā arī cilvēkā visas sistēmas, centri ir vienoti. Nevar attīstīt vienu, pametot novārtā citu. Arī šeit jābūt sadarbībai. Emocijas var stiprināt caur fiziskā ķermeņa stiprināšanu, prāta darbību caur emociju stiprināšanu un tā tālāk.

– Fiziskā ķermeņa stiprināšana. Paskaidrojiet, lūdzu, kā jūs to domājat! Tā ir spēja pacelt divus pudus smagus maisus?

– Ja jums nepieciešams cilāt maisus, dariet to. Ja nav – nedariet. Nav jāpierāda pasaulei, ka jūs kaut ko varat – noskriet maratonu, pacelt milzu smagumu –, jo vienmēr būs kāds, kas kaut par milimetru to izdarīs labāk. Es runāju par fiziskā ķermeņa stiprināšanu, kas paredz enerģijas centru pareizu darbību. Šajā gadījumā runa par centru, kas atrodas vēdera lejasdaļā un atbild par uzlādi. Tā ir pareiza pārtika, tas ir kanāls ar zemes enerģiju, kas dod šo spēku, izturību, veselību. Šie treniņi ir fiziski pildāmi vingrinājumi, muskuļu noslodze, tomēr pamatā tā ir mentālā enerģija un elpošana. Redziet, tas ārējais muskuļu skaistums patiesībā jau nav vajadzīgs. Ir lieli muskuļi, kas ir uztrenēti pēc kaut kādiem sabiedrības standartiem, ietekmējoties no senajiem grieķiem, bet, ja iekšējie muskuļi, piemēram, mazie mugurkaula muskulīši, nav trenēti, šim ārēji spēcīgajam cilvēkam var būt nopietnas veselības problēmas. Fiziskās veselības, lai gan izskats kā spēkavīram.

– Labi. Un kā notiek emociju stiprināšana?

– Vispirms jāiepazīstas ar emociju dažādību, un to var izdarīt tikai caur kultūru. Tā ir mūzika, literatūra, māksla, arī attiecības, pieredze. Kad emociju dažādība, niansētība ir iepazīta, sākam tās stiprināt.

– Kā?

– Tāpat kā muskuļus. Kad ejam uz trenāžieru zāli, muskuļiem tas nepatīk. Ir grūti, sāp, tomēr mēs to darām. Jo zinām rezultātu. Bet ar emocijām ir tā – valda uzskats, ka emocijām jāplūst brīvām, nedrīkst tās apspiest, jo būs problēmas. Tā arī tiek paziņots – esmu emocionāls cilvēks, es tā jūtos, esmu tāds! Tad sanāk tā – man patīk sievietē, kas sēž parkā uz soliņa, es viņu gribu, metos viņai klāt un piedāvāju mīlēties. Mani var pārprast. Tā nav pieklājīgi, vai ne? Un, ja tā darīs visi, kas būs? Lai dzīvo tie tauriņi vēderā, bet lai neietekmē tavu dzīvi un izvēli. Lai dod prieku, tonusu, uzlabo smadzeņu darbību. Starp citu, ir tādi vingrinājumi, kā barot smadzenes ar seksuālo enerģiju. Cits piemērs – gribu apēst kaut ko garšīgu, iedzert. Labi! Bet tu zini, kāds būs rezultāts. Tā ir pieredzes privilēģija – zināt. Un tad izlemt, kontrolēt vai nekontrolēt savas emocijas savu gribēšanu iespaidā.

– Un laimes mirklis aiziet gar degunu.

– Tā nav laime. Tā ir viena maza porcija apmierinājuma, ko cilvēks dabū pēc seksa, ēšanas vai kā cita. Bet, ja tomēr šķiet, ka tā ir laime – lūdzu! Neņemot vērā Debesu gribu, tiek pausts, ka cilvēkam vismaz septiņas reizes dienā ir dota iespēja sākt jaunu dzīvi. Bet tā būs jauna dzīve. Un kāda tā būs? Vīrietim ir laba ģimene, bet kolēģe aicina uz gultu. Smuka kolēģe – kāpēc ne? Vīrietim gribas, sievietei gribas, un, tā kā viņa arī precēta, viss būs kārtībā. Kā mēdz teikt – mīļākā ir kā granāta; tā, kas ar gredzenu, nesprāgs. Bet te ir jautājums par mērķi un to, ko tu patiesībā gribi. Viss ārpus tā ir kārdinājumi, kas arī ir spēka treniņi, kas trenē tavu koncentrēšanos spēju un gribasspēku.

– Ticīgajiem vieglāk – grēks. Bailes nobloķē emocijas. Man bail no soda, tāpēc tā nedaru.

– Ja gribasspēks ir švaks, der bailes. Un parasti tā tas arī darbojas. Sistēma, kuras pamatā ir bailes. Tāpat kā ceļa satiksmes noteikumos – pārsniegsi ātrumu, 40 eiro sods. Vairākumam cilvēku vajag bailes.

– Lai šo kopu, ko sauc par sabiedrību, ieliktu kādos rāmjos. Bet ja nu kādam Debesu griba paredzējusi pārkāpt šos rāmjus?

– Lai dara tā. Bet tu esi brīdināts. Kā mēdz teikt, likumu nezināšana neatbrīvo no atbildības. Te gan ir maza piebilde – savukārt zināšanas reizēm atbrīvo. Emociju kontrole nepieciešama kaut vai tāpēc, lai saprastu, vai tiešām tu gribi to, ko esi sagribējis. Stop! Miers. Nogaidi.

Arī tā darbojas dabiskās izlases likums

– Kas tad īsti ir intuīcija?

– Tā ir spēja sintezēt, tā ir bieži piesauktā trešā acs, kas nav tikai gaišredzība, kā bieži uzskata, kad kāds redz, kas notiek cilvēka ķermenī vai makā. Ja garīgais līmenis ir attīstīts, domas ir sakārtotas, enerģētiskie centri ir atvērti, cilvēks spēj pa tiešo saslēgties ar Visuma informatīvo kanālu. Trešā acs paredz, ka cilvēks redzēs augstāk, dziļāk, plašāk, tālāk. Tā ir tāda gaišredzība, kas saskata notikumu saknē, tā būtībā, paredzot arī, kas notiks tālāk. Kas, starp citu, nav viegli. Ir daudz grūtāk dzīvot, jo redzi, ka cilvēki nav eņģeļi. Tāpēc varu tikai atkārtot – uzmanieties no tiem, kas apgalvo, ka ir čenelingi un runā ar debesu sūtņiem. Kā tu zini, ar ko tu runā?! Varbūt tas ir astrālais bomzis! Kosmosa princips paredz – tu vari sakontaktēties tikai ar sev līdzīgo. Tas attiecas arī uz neredzamo pasauli.

– Tomēr... Arī cilvēki ar augstu morāli, lielu sirdi, izglītoti un visādi citādi attīstīti nereti ir saistīti ar cilvēkiem, kas krasi atšķiras. Dažiem tie ir pat tuvi radi, kuriem ir pilnīgi cita pasaules uztvere. Kā tas var būt? Ja pievelkas tikai līdzīgie un līdzīgais?

– Viss ir mācība. Un šādi cilvēki jebkurā gadījumā ir skolotāji. Jautājums – balti vai melni? Nākamais jautājums – kāpēc? Kāpēc viņi vai tas notikums, kāds process ir klātesošs? Tas jāsaprot pašam cilvēkam. Jāatbild, ko tas vēsta. Manā praksē ir bijušas daudzas situācijas, kad sievietes stāsta par lielo mīlestību, bet pēc tam sūdzas, ka viņš viņu lamā, nedod naudu un vēl nez ko sliktu dara. Izrādās, starp viņiem ir tikai labs sekss. Un viss. Mīlestības tur nav. Bet cilvēks tic, ka ir mīlestība, pārdzīvo. Lūk, mācība atdalīt šīs lietas, saprast, kas ir fiziska bauda, bet kas – mīlestība.

– Provokācijas, pārbaudījumi ar nodomu spodrināt sirdi kā dīmanta oliņu.

– Tieši tā. Un tie, kas pārbauda tevi uz izturību, novirza nost no ceļa, – tie ir melnie skolotāji. Vienai tādai sievietei bija jāraksta maģistra gala darbs, bet tā vietā viņa skrēja ar vīrieti izklaidēties, jo viņš taču piezvanīja! Jo attiecības taču! Jo mīlestība! Ko lai tur saka? Endorfīns, kurš līdzīgs morfinam, kas izdalās seksa laikā, un, jo vairāk mīlējas, jo stiprāk cilvēki viens pie otram pieķeras, izrādījās stiprāks par dopamīnu – apbalvojumu hormonu, kas būtu, rakstot maģistra gala darbu. Pēc tam asaras – viss jūk un brūk, glābiet. Arī tā strādā dabiskās izlases likums.

– Tā teikt, viss pēc paša vēlēšanās.

– Katra cilvēka Visuma sektors paredz, ka esam nevis piesaistīti, bet saistīti ar Kosmosa telpu. Strādāsi ar sevi, attīstīsies, sapratīsi Debesu gribu. Bet Debesu griba sākas debesīs, kur ir Dievs vai Augstākais saprāts, kā nu katrs to sauc, un būsi vienots gan ar sevi, gan Dievu